



জীবন্তি ।

ৰাম কন্দলী ভণিত ।

শ্রীযোগেশ্বৰ সন্দিকৈ দ্বাৰা

প্ৰকাশিত ।



যোড়হাট—আসাম ।

কলিকতা,

১২২ নং আমলগাটী ষ্ট্ৰীটত “বাধাৰমণ ঘৰে

শ্রীনৃত্যগোপাল চক্ৰবৰ্ত্তীৰ দ্বাৰা

ছপা কৰা হ'ল ।



জীবন্তুতি ।

ৰাম কন্দলী ভণিত ।

শ্ৰীযোগেশ্বৰ সন্দিকৈ দ্বাৰা

প্ৰকাশিত ।

যোড়হাট—আসাম ।

কলিকতা,

১২২ নং আমহাৰ্ষ্ট ষ্ট্ৰীট “ৰাধাৰমন যত্নে”

শ্ৰীনৃত্যগোপাল চক্ৰবৰ্ত্তীৰ দ্বাৰা ছপা কৰা হ'ল ।

মূল্য—৮০ তিন আনা ।

জীবন্তুতি ।

কৃষ্ণায় বাসুদেবায় দৈবকী নন্দনায়চ ।

নন্দগোপ কুমাৰায় গোবিন্দায় নমো নমঃ ॥

শ্ৰীকৃষ্ণায় নমঃ ।

জয় জয় কৃষ্ণ দেব তোমাৰ পাৰত ।

কোটি কোটি নমস্কাৰ কৰোহঁ। সতত ॥

তাত পাছে শঙ্কৰৰ চৰণ বন্দোহো ।

জীৱৰ মঙ্গলময় কথাক বচোহো ॥

সংসাৰী জীৱৰ জানা নাহিকয় পাব ।

কবিলন্তু দ্বিজ হৰি ভকতি প্ৰচাৰ ॥

তাহান চৰণ যুগে কৰি নমস্কাৰ ।

জীৱৰ তুতিৰ পদ কৰিবো প্ৰচাৰ ॥

পুছিলন্তু দেবহুতি কপিল পুত্ৰত ।

কহিয়োক জীৱৰ সংসাৰ কেন মত ॥

কপিলে বোলন্তু আঙ্গি শুনियो উত্তৰ ।

কতনো নিকাৰ কৈণো দুখীয়া জীৱৰ ॥

সমস্তক চালিয়া ফুরন্তু কালদেৱে ।
 কালৰ বিক্ৰম তবু নজানন্তু কেৱে ॥
 যেন মেঘ সমূহক বায়ু চলাব্ৰয় ।
 তথাপি বায়ুৰ মহিমা ক নজানয় ॥
 যেই যেই অৰ্থে ক্ৰূৰবুদ্ধি নৰগণ ।
 আতি মহা দুখ কৰি কৰয় অৰ্জ্জুন ॥
 গুছিবেক দুখ মোৰ সুখ মিলিবেক ।
 এহি বুলি আলোচ কৰয় অতিবেক ॥
 তাক পাছে বলবন্ত কালে বিনাশন্তু ।
 পাছে তাৰ অৰ্থে শোক কৰে অপৰ্য্যন্ত ॥
 পুত্ৰ ভাৰ্যা দান পুণ্য নিকাৰ নকৰে ।
 গৃহ ক্ষেত্ৰ জন আনো যত নিবন্তৰে ॥
 ইহাক দুৰ্ম্মতি নৰে মানে সত্য কৰি ।
 এহি হেতু সংসাৰে ওপজে মৰিমৰি ॥
 ইটো সংসাৰত যেই লীয়ে মৰি যাই ।
 তাতে তাৰ সুখ লভে বিৰকতি নাই ॥
 নৰকত পৰি থাকে মহাদুখ পাই ।
 তথাপিতো দেহা এৰিবাৰ ইচ্ছা নাই ॥
 কৰ্ম্ম ফলে পাব্বে যাই নাৰকী জন্মক ।
 তাতে সুখ মানে আক লভে কুটুম্বক ॥

পাষণ্ডৰ শব এক নদীত উটি যাই ।
 খাইবে লাগি কুন্তা একে আনিলে চপাই ॥
 পাছে এক জাতি স্মৰ কুকুৰে দেখিয়া ।
 কৰিলেক বাধা তাক বিনয় কৰিয়া ॥
 হে ভাই নেখাবা আক এৰিয়ো সত্ৰৰ ।
 হস্তে একো নকৰিলে কৰ্ম্ম গোবিন্দৰ ॥
 কৰ্ণ দুয়ে শুল্কনিলে হৰিৰ যশক ।
 চক্ষু নচাহিলে বিষ্ণু বৈষ্ণৱ জনক ॥
 মুখে নলইলে মাধৱৰ গুণ গান ।
 ভৰি নকৰিলে হৰি ক্ষেত্ৰক গমন ॥
 অন্তায়ে আনিয়া ভৰিলেক উদৰক ।
 শিবে ননমিলা বিষ্ণু বৈষ্ণৱ জনক ॥
 নিন্দিতৰো নিন্দিত কুৎসিত কলেব্ৰৰ ।
 হেন জানি এৰি যাহ আপোন-বাসৰ ॥
 মহন্তৰ মন কোপে দুৰ্বাসনা হয় ।
 অনাদি জন্মক লাগি সংসাৰ সাজয় ॥
 সন্তৰ কৃপায়ে সৱাসনা লাগ পায় ।
 ভেবেসে পুৰুষ ভকতিৰ ভাগী হয় ॥
 হেন জানি বিটো বুদ্ধিমন্ত হয় নৰ ।
 যেন মতে অনুগ্রহ মিলয় সন্তৰ ॥

ডাক লাগি যতন কৰিয়ো সৰ্ব্বক্ষণ ।
সমস্ত এৰিয়া আন বিষয়ক মন ॥
দুৰ্লভ ভাৰতে হেন তমু আছা পাই ।
বোলা বাম বাম হোক পাপৰ প্ৰলয় ॥ ৩ ॥

দুৰ্লভ ।

এহি মতে গলে জৰি দিয়া নেই
দুখৰ ভাৰণ নাই ।
অনেক কুকুৰে পথতে কামোৰে
তাৰ নিষে ধাতু যাই ॥
সেহি বেলা পাছে আপোনাৰ পাপ
স্মৰি কান্দে দুখ কৰি ।
কিনো দুৰাচাৰ আপোনাক মই
বঞ্চিলোহো হৰি হৰি ॥
ভাৰত ভূমিত উত্তম মনুষ্য
শৰীৰ আছিলো পাই ।
হিংসা চুৰি কৰি অনায়াস আচৰি
আনিলো অৰ্থ সদাই ॥

সেহি ধনে ভাৰ্য্যা পুত্ৰক পুষিলো
 একো পুণ্য নাচবিলো ।
 বৈষ্ণবক দেখি কটাক্ষে চাহিলো
 ভাল মুখে নমাতিলো ॥
 মিহেন শৰীবে হরি নভজিলো
 কিনো মই পাপী ঘোৰ ।
 আক পুনৰপি মনুষ্য হৈবার
 মায়া দূৰ হৈলা মোৰ ॥
 যাহাক পুষিলো তহিতে এৰিলো
 আইলো একেশ্বৰে পৰি ।
 যমদূতে মোক দুখ দিয়া নেই
 গলত লগায়া জৰি ॥
 ক্ষুধা তৃষ্ণা এৰি এহি মতে কান্দি
 যায় বিমোহিত হই ।
 উপৰে আদিত্য বতাস বহয়
 দুই পাশে বন জুই ॥
 তলে তপ্ত বালি চৰণ পোৰই
 পিঠিত চাবুক মাৰে ।
 জৰিত ধৰিয়া আজুৰি লই যায়
 চলিতে ছুখে নপাৰে ॥

ତଥାପିତୋ ତାର ଡାତେ ନାହିଁ ବିରକତି ।
 ଲୋକେ ବୋଲେ ଲଓ ବୁଢ଼ା ସନ୍ତର ସନ୍ନତି ॥
 ଯୁକ୍ତନୟ କାବୋ ବୋଲି ଆଛେ ମାୟା ଜାଲ ।
 ବୋଲେ ଗାଲି ପାରେ ଯଦି ତବୁ ସେୟେ ଭାଲ ॥
 ଆପୋନାର ଘର ଏରି ସାହିବୋ କୋନ ଠାୟ ।
 ଏହି ବୁଲି ଥାକେ ଛରାଳକ ଓମୋଳାୟ ॥
 ମାଥା କାମ୍ପେ ଦନ୍ତ ଯତ ଲବ୍ଧକର କରେ ।
 ଚୋବାହିତେ ନପାରି ହାହି ଛୁଇଁ କବି ମରେ ॥
 ବାୟୁର ବେଗତ ଛୁଇଁ ଚକ୍ଷୁ ଓଲୋତାୟ ।
 କାମନ୍ତେ କାମନ୍ତେ ଆତି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋରୟ ॥
 ନନ୍ଦନେ କଳେ ଆସି କଳ୍ପକ ଭେଟି ।
 କିଛି ନୋରାରି ପାଞ୍ଚେ ମୁର ଯୁମାରୁଇ ॥
 ମରିବାର ବେଳା ଆସି ସେଥନେ ମିଳୟ ।
 କି କାମ କବିଲୋ ବୁଲି ତେଥନେ ଶୁଣୟ ॥
 ଚତୁର୍ଭିତି ବେଢ଼ିଆ କାନ୍ଦୟ ବନ୍ଧୁଗଣେ ।
 ବାପ ଭାଉଁ ଦଦା ଖୁଢ଼ା ବୁଲିଆ ସଘନେ ॥
 କୈକ ମରି ସାହା ବାନ୍ତେ କିବା ଆଛା ଥି ।
 ତଥାପିତୋ କାକୋ ଚକ୍ଷୁ ମେଲି ନଚାରୁଇ ॥
 କାଳ ପାଶେ ବନ୍ଧୁ ଛୁଆଁ ବଚନ ମୋଳାୟ ।
 ନିଶ୍ବାସ ଛାବିଆ ନିଜ କର୍ମକ ଅବୟ ॥

ହାତ ଭରି ଆଛାରିয়া ଧର ଫର କରେ ।
 ଦେଖି ସବ ବନ୍ଧୁଗଣେ ଅମାନ୍ତୋଷ କରେ ॥
 ଏହି ମତେ କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷନ୍ତେ ଦିନ କ୍ଷୟ ।
 ଉର୍ଳଭ ଜନମ ପାୟ କିବା କାର୍ଯ୍ୟ ହୟ ॥
 ନିଜ ଯତ ବନ୍ଧୁ ନବେ ଥାକନ୍ତେ ଆବରି ।
 ସହାକର୍ମେ ତାହାନ ଆଗତେ ଯାୟ ମରି ॥
 ସେହି ବେଳା ପାୟ ଆସି ତୁହି ସମଦୃତ ।
 ଅତି ମହା ଭୟଙ୍କର ଦେଖିତେ ଅଛୁତ ॥
 କ୍ରୋଧେ ତୁହି ଡଞ୍ଜୁକ ସମ୍ମନେ ପକାବର ।
 ତାହାନ୍ ଦେଖିବା ହୃଦି କମ୍ପ ଓପଜୟ ॥
 ଅତି ମହାତ୍ରାସେ ଗଲ ଯୁକ୍ତକ ଏବୟ ।
 ବଳେ ଧରି ଅଶେଷ ସାତନା ଭୋଗାବୟ ॥
 ପାଛେ ତାର ଗଳେ ଛାମ ଜରିକ ଲଗାୟା ।
 ଅତି ବେଗେ ବିଛୁର ପଥେ ନେୟ ଡାନିୟା ॥
 ସେନ କାବୋ ବାଜଦୃତଗଣେ ନେଇ ଧରି ।
 ସେହି ମତେ ନେୟ ତାକ ବଳେବେ ଆଞ୍ଜୁରି ॥
 ଶୁନା ମହାମଦ ବିଲମ୍ବକ ନୁଷ୍ଠାୟି ।
 ଜାନା ଏହିମତେ ଆଛେ ସବାସୋ ବିଳାୟି ॥
 ପାୟଶୁର ଶବ ଗୋଟି ଆତି ଅପବିତ୍ର ।
 ଶୁନିଯୋକ ତାକ କହୌ କେନେ ବିପରୀତ ॥

ঈশ্বর মায়ায় হোৱয় বিমোহিত ।
 সুমঙ্গল বহিত সাধু সেৱা বিবহিত ॥
 ঈশ্বৰক নজানয় দুখে আৰ্ত্তহয় ।
 পুত্ৰ ভাৰ্যা বন্ধুগণ যতেক থাকয় ॥
 আতে বহু দুখ কৰি হৃদয় অপাৰ ।
 আপোনাক সুখী বুলি মানে দুৰাচাৰ ॥
 কুটুম্ব পোষয় দুখে সৰ্ববি অঙ্গ দহে ।
 নিবস্তবে পাতক কৰিয়া মাত্ৰ বহে ॥
 বহুত্ৰ থানত নাৰী আলাপে মগন ।
 শুনয় শিশুৰ আৰু মধুৰ বচন ।
 সেহি আক্ৰমিয়া আনে সৰ্ব ইন্দ্ৰিয়ক ।
 পৰম অতীন্দ্ৰি হুয়া পাৱয় মোহক ॥
 দুখৰ কবয় প্ৰতিকাৰ ফণে ফণে ।
 আপোনাক পাছে সিটো মানে সুখী যেনে ॥
 চুৰি কৰি ডকা দিয়া অৰ্থক আনয় ।
 সেহি ধনে ভাৰ্যা পুত্ৰ কুটুম্ব পোষয় ॥
 যেনে সবে খাইলে পাছে ভোজন কৰয় ।
 নবহিলে সেহিমতে লৰোনে থাকয় ॥
 যেনে সবে ধন জন অৰ্ণ হৈল ছন্ন ।
 নানা তিঁসা কৰি পুত্ৰ কৰয় অৰ্জ্জুন ॥

শরীর নিঃশক্তি যেবে বল ভৈল্য হত ।
 পবন ধনক দেখি গুণয় মনত ॥
 আমুকার বস্তু মই পাওঁ কোন মতে ।
 এহি মতে বাঞ্চা করি থাকয় সততে ॥
 কুটুম্বক পুষ্টিবাক সমর্থ নহয় ।
 ভাগ্যহীন সকলো উদ্যম হয় ক্ষয় ॥
 বোহাবী জীয়াবীগণ যতেক আছয় ।
 খুজিলেও পানী টুপি ভাবুকি মাৰয় ॥
 ভাল মুখে তাক আক কেহো নমাতয় ।
 খুজিবার বস্তুক ভয়তে নোখোজয় ॥
 পূর্ব হস্তে কেহো তাক নকরে আদব ।
 দ্রব্য খানি খুজিলেও নেদস্ত উত্তর ॥
 যেন বৃদ্ধ বলধক নেদে ঘাস পানী ।
 সেহিমতে তাহাক নচায়ে কোন প্রানী ॥
 যাক পুছিবেক সেই করে অনাদব ।
 সোতোবা সোতোবী ভৈলে অঙ্গ নিবস্তর ॥
 কুকুরক বাঁবা যেন ভাতক যে দিয়া ।
 মরি নেবা বুঢ়া বোলে চক্ষু পকাইয়া ॥
 অবজ্ঞা করিয়া দেই তবু তাকে খাই ।
 ব্যাধি পীড়ে অল্প অগ্নি জীর্ণক নযাই ॥

যমর আগত ভেণ্টারস্তু নিয়া
 এক্কামুয়া যমদূতে ।
 আগে পাছে তার দুই ভিত্তি বোল
 দেখন্তে আতি অদ্ভুত ॥
 বিপবীত দুখে শবীর কাম্পয়
 আগত পরিয়া আছে ।
 চিত্র গুপ্তক সম্বোধন করি
 যমরাজা মাতে পাছে ॥
 হেবাঁ চিত্রগুপ্ত বিচারিও আব
 কত আছে পাপ পুণ্য ।
 শুনিয়া তেখনে বিচারি করয়
 যতেক কৰ্ম্ম গণন ॥
 কৰ্ম্ম মত দণ্ড, করিবাক প্রতি,
 দূতগণে আদেশয় ।
 সকলো শবীরে খেবক মেড়াই
 লগারয় পাছে জুই ॥
 কুকুবে শগুণে জীবন্ত দেহর,
 নাড়ি টানি টানি খায় ।
 সৰ্প ব্যাঘ্র আনো বজ্র ঠোণ্টে তাক
 পক্ষী মাৰে খুণ্টিয়াই ।

পৰ্বত সমান বিছাগণ আছে,
পঞ্চম সাত বৰণ ।

ক্রোধে টানি টানি তাক চোবাবয়,
 দুনাই লভে চেষ্টন ।

বড়ছা খাণ্ডা ধরি কাটে হাত জরি,
মাঝে হাতী গরকাই ।

যমৰ পুৰত আপোনাৰ পাপ,
ভুঞ্জন এৰণ নাই ॥

পৰ্ববত ওপৰে কতো বেগি নিয়া,
 তৈৰ পৰা পেলায়।

জলব ভিতবে ডুবুয়াই প'য়
গর্ভত কতো পোটয় ॥

ভামিশ্র বোৰব অন্ধতা মিশ্রক,
আদি যত যাতনাক ।

নাৰীয়ে পুৰুষে সবেও ভুঞ্জয়,
নাহিকে এৰণ তাক ॥

নাৰীয়ে পুৰুষে একে লগে যদি,
 পাତ্ৰেকক আচৰয় ।

ভেবে দুয়ো জনে একে লগে ভুঞ্জে,
 আপোনার পাপচয় ॥

একলে করিলে, একেখবে ভুঞ্জে
কহিলো নই বুজাই ।

এহিকে নবক ঐকিকে স্বৰগ,
দেখিয়োক তুমি আই ॥

যত যত কৈলো। যমর নিকাৰ,
ইঠাৰতে দেখা তাক।

କତୋ କତୋ ଲୋକେ ମହାନ୍ତେ ଥାକେ,
କତୋ ଭୁଞ୍ଜେ ଯାତନାକ ।

উদর ভরিলে, কুটুম্বক পুষিলে,
পাপ করি দুষ্ক চিত ।

দুইকো ঐত এবি পরলোকে দুখ,
 ভুঞ্জয় যমপুৰীত ॥

একেশ্বরে যম, পুৰক পাৱয়,
এৰি স্বৰ্গী কলেব্রৰ ।

পাপ ধানি মাত্র, লগৰ সম্বল,
নাহিকে আন অপৰ ।

কেবল মায়াত, মজিয়াছে মাত্র,
পুল ভাব্যা আদি নই ।

মোৰ মোৰ বুলি, অনৰ্থ কৰিয়া,
নৰক পৰি ভুঞ্জয় ॥

ମନୁଷ୍ୟର ଡଳୁ, କ୍ରମେ କୀଟ ଆଦି,

যতেক যোগী আছয় ।

অনুক্রমে সিটো, সবাভো ওপজে,

এবাইবাক নপাবয় ॥

ଶୁନା ସଭାସଦ, ତପ ଜପ ପୂଜା,

সন্ন্যাস বেদ পড়য় ।

জল অগ্নি সূর্য্য, তাবাক উপাসে,

যতেক আন আছয় ।

মহন্তৰ পদ, ধূলি সেৱা বিনে,

কৃষ্ণক কেহে। নপারে ।

সকল সমাজে, বাম বাগ বোলা,

साधुत पीदिति भावे । * ॥

ছবি ।

কপিল বদতি মতী, শুন্যৈক দেবহুতি,

গনুয্য কুগাবী তুমি আই ।

পৃথিবীত বহু দুঃখ, ভুল্লি পাছে শুধু হই,

মনুষ্যত উপজে দুনাই ।

প্রথমতে পুরুষৰ, হৃদয়ত স্থিত হয়।

পাছে বেতসত বাসালয়ে ।

নাথী পুৰুষ সন্তোৰ্গ, সময়ত গৈয়া পাছে,
বিফাৰ উদবে নিয়া থোৱে ॥

ঈশ্বৰ ইচ্ছায় আসি, অদৃষ্ট বশত থাকি,
শুভ্ৰ শোণিত ইটো দুই ।

এক বাত্ৰি ভৈলে পাছে, কালৰ বিক্ৰয় ভৈতে,
দুয়ো অতিশয় মিশ্ৰ হুই ॥

পঞ্চ বাত্ৰি ভৈলে পাছে, বৰ্ত্তুল আকাৰ হোৱে,
শুনিয়ে ইহাৰ অনন্তৰ ।

দশ বাত্ৰি বদৰীৰ, ফুল সম ডাঠ হৱে,
এহিমতে জীবৰ আকাৰ ॥

এক মাস বহি গৈলে, মাংস পিণ্ড হয় আসি,
তাৰ পাছে দ্বিতীয় মাসত ।

শিব বাল্ চৰণক, আদি যত অঙ্গ চয়,
হোৱে আসি বিভাগ সমস্ত ॥

তৃতীয় মাসত পাছে, নানা সব অস্থি চয়,
লিঙ্গ চিহ্ন নাথী পুৰুষৰ ।

চকু কৰ্ণ নাসা আদি, ইসবৰ চিহ্ন গণ,
দেখন্তে শোভন কচিকৰ ॥

ছাল মাংস মজ্জা আদি, পুৰুষৰ সাত ধাতু
হয় আসি চতুৰ্থ মাসত ।

গন্ধ মাস হৈলে পাছে, সুধা তৃণ আদি করি,

আনো সব আছে যত যত ॥

ছয় মাস প্রবেশিলে, গর্ভক বেড়য় জালে,

সকল শরীর থাকে ঢাকি।

दक्षिण कुक्षितु सदा भ्रमि थाके जननीब

অদৃশ্যে বশত্ৰু জিটো থাকি ॥

মাতৃয়ে যত্নে থাই অন্ন পান আদি করি,

তাহাতে বল বাঢ়য় তাৰ ।

বিষ্ণু যুগ্মৰ গৰ্ভত পৰি থাকি চিৰকাল,

দুখ আতি পারে বহুতর ॥

জননীৰ আছে যিটো অৰ্পয়নী নাড়ি গোট

শিশুর নাড়িত বন্ধ হই।

সেহি দ্বারে অন্ত বস ভাব শবীরক যাই,

ইটো। কথা অঘটন নুই ।

মাতৃৰ উদৰে আছে যত যত কুমিগণ,

গাৱে বেড়ি নিবন্তুৰ থাই।

সুকোমল শৰীৰে কথিব বহয়ে থাকে,

ঘাব্ব মত হোরে ঠাই ঠাই ॥

বল্লেখ্য বେদমাତ্ৰ বাৰে বাৰে মুচ্ছ'যাই,

ହେଁ ଥାକେ ଯାହା ଅଟେନ ।

মাতৃয়ে লোভত থাকি জলা টেঙ্গা লোণ ফাৰ,
যত যত কৰয় ভোজন ॥

তাৰ বসচয় যাই শৰীৰত প্ৰবেশয়,
সৰ্ববথানে সঞ্চৰয় গাব ।

ঘাওৰ মুখত সেহি জল টেঙ্গা ফাৰ লাগি
ধৰ ফৰ কৰিয়া ফুৰয় ॥

সকল শৰীৰ তাৰ জালে আবৰিয়া থাকে
নাড়ি আৰ নেড়ি থাকে তাতে ।

দক্ষিণ কৰিয়া শিৰ অধোমুখ ছয়া থাকে,
দুই চক্ষু ঢাকি দুই হাতে ॥

দুখৰ কালত যেন পিঠি ঘাৰ ভাঙি পৰে,
লৰিতে নোৱাৰে হাত পাৰ ।

যেন বোকোন্দাত ভৰি বান্ধি আছে টান কৰি
আঠু শিৰ কৰি এক ঠাৱ ॥

পূৰ্বৰ যতেক জাল গৰ্ভতে থাকন্তে আসি,
জাগে আক শত জনমৰ ।

যিবা কৰ্ম যেন যেন জনমক পায়াকিলে,
শৃগাল কুকুৰ শুকৰৰ ॥

সেহি সেহি জনমত যেন যেন কৰ্ম ভৈলা,
সিসব সমস্ত স্মৰয় ।

ନି ମତ କର୍ମକ ମ୍ଭବି ଆମ କାଢ଼େ ଦୌର୍ଯ୍ୟ କବି,

किञ्चित्तेको सुख नलभय ॥

সাত মাস হৈল হেন বিশিষ্ট বোধক লভে,

अभिषयः पदम सुन्दर ।

প্রসূতি বায়ুয়ে তাক গর্ভত ফুৰায় পাক.

শিব নথাকয় কলোবৰ ॥

পুনৰপি গৰ্ভ বাস নবকন্ত স্থিত হই,

କୃତାଞ୍ଜଳୀ ତୁମ୍ଭେ ଆବନ୍ତୟ ।

কৃষ্ণের আগত জীব ব্যাকুল বচন বুলি,

নিবন্তুবে প্রার্থনা করয় ॥

আমি কিছু মই পাপ নকরিবো কৃষ্ণবাপ,

আচবিবো। পুণ্যক সদায় ।

জনম মরণ ঘোর পুনু যেন নহে মোর,

হেন কৃপা কৰা যদুৰায় ॥

ଉଗତ ବାଧିତେ ପ୍ରତି ବହୁବିଧ ଧର୍ମୀ ରୂପ.

ভূমিত চৰায় যায় পাৰ ।

তান দুই চরণত ভৈলোহো শরণাগত.

নাহি যাত কালବ প্রভাব ।

বোলা যদি সিটো কোন যাহাত শবণ নয়

তান ভোৰ কমন বিশেষ ।

যিটো বিশেষত ভৈলা সেবৰ সেবক ভাৱ,

শুনা হেন শ্ৰীভু ছয়িকেশ ॥

ভূত্যৰ ইন্দ্ৰিয়গণ ইটো ঘোৰ মায়া আছে,

দেহ কোষে পৰি গতি নাই ।

ইহাক আশ্ৰয় কৰি মাল্লৰ গৰ্ভত আছোঁ,

কৰ্ম পাশে বন্ধ যেন ছই ॥

নিবস্ত্ৰে তাপ পাঁও ক্ষণিকো নাথিকে স্নখ

তবণ উপায় কিছু ন'য় ।

তাহানে আমাক জানো অনেক অস্তৰ ছই,

তাক সঙ্গ ধৰণ নযায় ॥

হৰিয়ে ইহাতে আশা তথাপিতো সৰ্বকালে,

বিশুদ্ধৰ খণ্ড বোধ যাব ।

মোৰ হৃদয়ত যিটো আঁচলু সাক্ষাত ছই

তান পাৱে কৰো নমস্কৰ ॥

শুদ্ধমত পঞ্চভূত বিৰচিত দেহেমই,

তথাপি মায়ায়ে ভৈলো চন্ন ।

প্ৰকৃতি পুৰুষ দুই নিয়ন্তা জীৱৰ কৃষ্ণ

তান পাৱে কৰোহো বন্দন ॥

জ্ঞানে ইটো ভব বন্ধ সমূলধে দূৰহয়,

কৃষ্ণ বন্দনৰ কোন কাম ।

হেন যদি বোলা শুনা ইহাৰ উত্তৰ দেওঁ,
 হে প্ৰাণ নাথ যদুৰাজ ॥
 যাহাৰ মায়ায়ে জীবে স্বৰূপক পাসৰিয়া,
 পবিলে সংসাৰ পন্থ মাঝ।
 ত্ৰিগুণ নিৰ্ম্মিত কৰ্ম্ম নিৰন্তৰে বহু আছে,
 বিটো ঘোৰ সংসাৰ পথত ॥
 হেনয় পথত আমি দুখে চিৰকাল ভ্রমো,
 চৰ্ত্তি বুদ্ধি ভৈল মোৰ হত।
 আমাৰ দুখিত জোৰ তযু অনুগ্ৰহ বিনে,
 হে প্ৰাণ প্ৰভু নাৰায়ণ ॥
 নাপাত্ত বিচাৰি মই কোন যুগুতিত থাকি,
 পুনু হৈবো স্বৰূপ লভন।
 যিবা স্বৰূপ লভি অনুবৰ্ত্তী থাকোঁ ময়,
 তিনি তাপে সদায়ে দহয় ॥
 ইটো তাপ নিবৰ্ত্তন অৰ্থে প্ৰভু নাৰায়ণ,
 ভজোঁ তযু চৰণ হৃদয়।
 তুমি সে দিবাক পাৰা স্থাবৰ জঙ্গম আছে,
 অন্তৰ্যামী কপে শুদ্ধ ছই ॥
 হে কৃষ্ণ দেব মোৰ কৰিয়ো উদ্ধাৰ বাপ,
 অল্ল দৃষ্টি কৰা যদুৰায়।

মাতৃৰ গৰ্ভত দুখে পৰি আছোঁ নিৰন্তৰে,
 বিৰ্ঘা মূত্ৰ কেও তুচ্ছ কৰি ॥
 অঠৰৰ অগনিয়ৈ দহি আছে সৰ্ব্বত্ৰই,
 ইটো দুখ সহিব নোৱাৰি ।
 প্ৰতি নিতে নিতে গই দিন মাত্ৰ গণি থাকোঁ,
 'দপ মাস হৈবে কত দিনে ॥
 কৈসানিনো কৃপাকৰি ইটো গৰ্ভহন্তে মোক,
 বাজ কৰিবন্ত নাৰায়ণে ।
 ঘিটো হেন জ্ঞান কৰি দিলা মোক কৃপা কৰি,
 ইটো মাত্ৰ তমু উপকাৰ ॥
 কৃতাজ্ঞনি বোলোঁ বাপী মোৰ ঋণ সৃজিবাক
 নেদেখোহোঁ কৰিয়া বিচাৰ ।
 আপোনাৰ কত 'তুতি আপুনি ভয়োক তুমি,
 হে দাননাথ সৰ্ববজ্ৰাত ॥
 চৰণে শৰণ লৈলোঁ। তোমাত বিক্ৰয় গৈলোঁ,
 বাখা ঘোৰ সংসাৰ তাপত ।
 ইটো জীৱগণ বত পশু আদি শৰীৰত,
 দুখ দুখ মাত্ৰক জানয় ॥
 পূৰ্ব্বাপৰ আনকিছু গণিবাক নপাৰয়,
 শুনি প্ৰায় মনে নেদেখয় ।

সম দম আদি যত সমস্ত সাধন সম
নব দেহ শোভন ইহাতে ।
তমু নাম মহাজ্ঞান হৃদয়ৰ বাহিৰত
পূৰ্ণৰূপে দেখোহো সাক্ষাতে ॥
হেন যদি প্রভু ইটো গৰ্ভবাস নবকত
আছোঁ পৰি পৰম দুখত ।
তথাপিতো আৰ হস্তে বাজ হৈতে নোখোজোহোঁ,
বহোঁ মই তমু চৰণত ॥
বাহিৰত গৈলে মোক তমু মায়া মুহিবেক,
মই বুদ্ধি হৈব মিছা দেহে ।
পুজ ভাৰ্যা বন্ধু যত মোৰ বুলি হৈবে বত,
সংসাৰে মজিবো তাৰ স্নেহে ॥
অন মিছা ব্যাপাৰত আয়ু বৃথা হৈবে হত,
নাহিবেক মোহোৰ ভজন ।
দুৰ্লভ মনুষ্য তমু বিফলে নিয়ামো প্রভু
হে প্রাণ প্রভু নাৰায়ণ ॥
এহি হেতু নোহোঁ বাজ মাৰৰ গৰ্ভত থাকি
তোমাৰ চৰণ উপাসিবো ।
সেহি সাধনৰ বলে সংসাৰৰ যত নৰে
আপোনাক আপুনি নিস্তাৰিব ॥

নাহিকে তিলেক দুখ গৰ্ভবাসে নানা দুখ
 কতনো ভুঞ্জিবো মৰি মৰি ।
 যেন ইটো তাপ ঘোৰ পুনৰপি নোহে মোৰ
 কহিলো তোমাত প্ৰাণ হৰি ॥
 আগে বোলো ভয়ঙ্কৰ ইটো দুখ সমুদ্ৰৰ
 কৈসানিনো আৰ বাজ হৈবোঁ ।
 স্তম্ভি কৃষ্ণৰ মায়া বাজ হৈতে নোখোজোহো
 পুনু বোলো ইয়াতে থাকিবো ॥
 এতেকে নিশ্চয় কৰি মাল্লৰ গৰ্ভত জীবে
 থাকে পৰি পৰম দুখত ।
 পুনু দশ মাস পাছে ভৈলেক তাহাৰ আস
 ঘোৰ দশমাস সমাগত ॥
 পাছে সেই সময়ত প্ৰসূতি মকত নামে
 বায়ু লাগ পাইলে আসি তাৰে ।
 অভিশয় বলে ধৰি ওভোটাই থয় তাক
 পশে গৈয়া ঘোনিৰ দুৱাৰে ॥
 যতেক আছিল জ্ঞান সমূলকৈ তল গৈল
 হেট মুণ্ড কৰি বহি আছে ।
 যাতনাভ মুচ্ছা হই গাৱত চেতন নাই
 মৃততুল্য জন্ম লভে পাছে ॥

বিষ্ঠা মুত্র বস্তু মাংসে লিপ্ত হুয়া শবীবত
 পৃথিবীত পৰি তেতিক্ষণে ।
 গৰ্ভৰ যতোক জ্ঞান সকলো গুহিল ভাৰ,
 মূচ্ছা হুয়া থাকে অচেতনে ॥
 নমো নমো দেব হৰি এহিভো উৎসব কৰি
 আছিলোহৌ মাতৃৰ গৰ্ভত ।
 তৈৰ পৰা বাজ ভৈলোঁ তোমাৰ মায়ায়ে পায়
 চূৰ্ত্তি বুদ্ধি মোৰ ভৈলা হত ॥
 মই মহা দুখীজন হে প্ৰভু নাৰায়ণ
 সাধু সঙ্গ দিয়ো কৃপা কৰি ।
 যত সমজ্যাৰ লোক বাম বাম বুলিয়োক
 আনন্দে চলিয়ো বিষ্ণু পুৰী ॥

—•—

পদ ।

কপিল বদতি শুনা দেবহুতি আই ।
 ময়ো নেজানিলো এহি জীৱৰ বিলাই ॥
 চূৰ্ত্তি হত হুয়া পৃথিবীত পৰি বয় ।
 স্তনক লাগিয়া পাছে ক্ৰন্দন কবয় ॥

শ্রীমন্ত শঙ্করে সমস্ত লোকৰ
চিন্তিছে অশেষ হিত ।
সংসার সাগৰ তৰণ উপাই
ভকতি কৰি বিদিত ॥
কৃষ্ণ দাস কহে অনন্ত কন্দলি
আন চিন্তা পৰি হৰি ।
শুনা সৰ্ব্বজনে কায় বাক্য মনে
ৰাম বোলা মুখ ভৰি ॥

ইতি জীবন্তৃতি সমাপ্তঃ ।



বিজ্ঞাপন ।

—:—

১। বদ্যাস্থ বধ বনপৰ্ক	২৪০	১৭। সৌন্দৰ্য পৰ্ক	১/০
২। কুলাচলবধ বনপৰ্ক	২২	১৮। ভক্ত চৰিত্ৰ	১/০
৩। সিদ্ধৰ্থ পৰ্ক মহাভাবত	১২	১৯। বাৰাহ চৰিত্ৰ	১/০
৪। বজ্জবাহন পৰ্ক মহাভাবত	১০	২০। বাম নগ্ন	১/০
৫। উদ্যোগ পৰ্ক মহাভাবত	১০	২১। বাম কৰ্ণ	১/০
৬। জ্ঞেপৰ্ক মহাভাবত	১০	২২। নবসিংহ নগ্ন	১/০
৭। কৰ্ণপৰ্ক মহাভাবত	১০	২৩। অগ্নিবহ্নমালা	১/০
৮। ভজ্জবাহন অগ্নকৰ্ণ বধ	১২	২৪। স্বৰ্ণাবোহন পৰ্ক	১/০
৯। অগ্নিচক্ৰ ঘোষ পৰ্ক	১২	২৫। সুদমাবধ পৰ্ক	১/০
১০। ভক্তি ব্ৰহ্মচৰী	১২	২৬। পাশাপৰ্ক	১/০
১১। ভক্তি প্ৰেমাত্মী	১২০	২৭। গদাপৰ্ক	১/০
১২। শ্ৰীবৎসতিষ্ঠাব বনবাস	১০	২৮। জী চৰিত্ৰ	১/০
১৩। কাৰ্জবীৰ্য্যজুন বধ	১০	২৯। বৰকৰ্ণ	১/০
১৪। বৃহৎবৈদ্যসাব ধনুৰ্বী	১০	৩০। কুহুম কৰ্মাৰী	১/০
১৫। লক্ষ্মণমালা	১/০	৩১। চক্ৰ প্ৰভা	১/০
১৬। লক্ষণ দৈত্যবধ	১/০	৩২। বৰ নিদান	১/০

শ্ৰী.বাগেশ্বৰ সন্মিতক,

বাম বৰুৱা এজেক্সী কোম্পানী

বিশাখাবী মোজা—পোঃ